

Saa vedtog det høje Ting uden Afstemning — altsaa med alles Tilslutning —, at Kvinderne skulde sættes først, og dermed var Behandlingen i denne Samling sluttet.

I næste Samling forelagde Justitsministeren paa ny Lovforslaget, men i den Skikkelse, i hvilken det var vedtaget i Landstinget. Det hed nu atter, at Tilsynet skulde overdrages til „Mænd eller Kvinder“, og i det Aar var der i Folketinget ikke en, der talte for at bytte Ordene om. Dette kunde se ud som en Glemsomhed, men kan maaske ogsaa skyldes en vis Forsigtighed overfor det høje Landsting, der jo ved anden Lejlighed havde fornægtet den Grundsætning om Kvindens Adgang til kommunale Hverv, som det høje Ting i dette Lovforslag havde givet sin Tilslutning.

Men naar nu Loven om Tilsyn med Plejebørn i denne Maaned — tre Maaneder efter dens Kundgjørelse, se § 10 — træder i Kraft, og naar Byraad og Sogneraad rundt om i Landet nu staa overfor den Opgave at vælge Medlemmer af dette Tilsyn, da er der god Grund til at fremdrage den Forhandling i Folketinget i 1886—87, der viser, at *det var Venstres, Højres og Ministeriets Mening, at der til at varetage Tilsynet med Plejebørn fortrinsvis burde vælges Kvinder.*

Byraadet i Randers har ved at vælge et Udvalg paa tre Mænd paa en beklagelig Maade miskjendt Lovens Hensigt, hvorimod Vium Sogneraad ved at vælge to Kvinder ikke har givet Kvinderne det mindste mere, end der fra Lovgiverens Side var tiltænkt dem.

Og naar der da Landet over er valgt Kvinder til at udføre dette Kvindens første kommunale Hverv, da tvivle vi ikke om, at de valgte Kvinder ville røgte dette Hverv saaledes, at Mændene ville haste med at betroe dem flere.

Paul Sveistrup.